No. 84. 1843.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 14 Julij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is, voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Publicatie.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der STAD VLISSINGEN;

Brengen bij deze ter kennis van de In- en Opgezetenen:

Dat Zijne Majesteit onze geëerbiedigde Koning het ter reede dezer Stad liggende Eskader inspecterende, deze Stad hoogstwaarschijnlijk ook met een bezoek zal vereeren, en dat bij die gelegenheid op Vrijdag en Zaturdag den veertienden en vijftienden dezer maand, van de Stedelijke Publieke Gebouwen de vlaggen zullen worden uitgestoken, en wijders dat in den avond van den 14. van stadswege een illuminatie zal plaats hebben.

En opdat niemand hiervan onkundig zij, zal deze worden afgekondigd en aangeplakt ter plaatse waar zulks gebruikelijk is te geschieden, mitsgaders in de Vlissingsche Courant geplaatst.

VLISSINGEN, den 12 Julij 1843.

Burgemeester en Wethouders voornd.
A. VAN DER SWALME.
Ter Ordonnancie van Hun Ed. Achtb.
S. VAN DER SWALME.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 8. Julij. Hoe ver de dweeperij kan gaan blijkt uit het volgende. In het Wurtembergsche vlek Crelingen, welks bewoners de secte der Swedenborgianen toegedaan zijn, geeft een bakker zich voor den Heiland uit, een landman voor den apostel *Petrus* en een meisje voor de heilige *Maria*. De Heiland draagt een wit kleed en een kroon van goud papier, en heeft dikwijls wonderlijke invallen. De policie is tusschen beide gekomen, om deze onvoegzame handelwijze te keer te gaan.

ENGELAND.

— Dezer dagen verkocht een bakker te Wansford, *Stockes*, een zijner kinderen, een aardig tweejarig meisje, in eene kroeg aan een Ierschen koopman in linnens, voor 3 guinies. De kooper nam het kind aanstonds op zijne kar mede naar Stamford, terwijl *Stockes* zich naar huis begaf en zijne vrouw, die juist van den handel gehoord had, in wanhoop vond. De buren maakten het hem nu echter zoo heet, dat hij beloofde zijn kind te zullen terug koopen; hij spoedde zich dien ten gevolge naar Stamford en de Ier gaf hem zijn kind voor den koopprijs terug.

BELGIE.

BRUSSEL, den 8. Julij. Het onweder heeft in de laatste dagen hier en daar ongelukken veroorzaakt. Te Braffe, bij Doornik, zijn onderanderen 2 kinderen door den bliksem gedood.

— Het voetstuk, waarop het standbeeld van *Rubens* te Antwerpen rusten moet, zal denkelijk den 1. Augustus voltooid zijn, en het beeld den 17. dier maand hierop geplaatst worden.

— In een Brussels dagblad leest men, onder dagteekening van 9 dezer, het volgende:

« Het onweder van gisteren nacht heeft tot een der verwonderlijkste natuurverschijnselen aanleiding gegeven, hetwelk alleen door de theorie der electriciteit schijnt te kunnen worden verklaard. Bij een bewoner der voorstad Ixelles namelijk, was eene kagchel in het meidenvertrek sedert verscheiden weken met hout en papier gevuld, en in deze kamer was ook hoegenaamd geen licht of vuur, toen, op het oogenblik waarin de donder scheen los te barsten, de kagchel plotseling aan het branden raakte, en in weinige minuten de brandbare stoffen die zij bevatte verteerde. Niets bijzonders is op de plaats waar de kagchel stond opgemerkt, en de pijp vertoonde niet het geringste spoor van den doortogt van eenig vreemd ligchaam, noch eenige schijn van verwarring."

Gisteren namiddag is op den Bergschenplas, niet ver van deze stad, een treurig ongeluk gebeurd. Door het omslaan van een schuitje, waarin zich zeven personen en een kind bevonden, zijnde drie daarvan, allen alhier woonachtig, waaronder een man en zijne huisvrouw, in het water omgekomen.

NEDERLANDEN.

VLISSINGEN, den 13. Julij. In den namiddag van den 11. dezer is Z. K. H. Prins *Hendrik* der Nederlanden, met Z. M. stoomjagt de Leeuw, op het eskader aangekomen. — Ook Z. E. den Minister van Marine is op dien zelfden dag alhier gearriveerd, en heeft reeds op den volgenden dag een aanvang gemaakt om het eskader met de meeste nauwgezetheid te inspecteren en gaat ook daarmede nog heden voort.

Z. M. stoomschip de Bromo heeft gisteren avond, omstreeks half 9 ure op onze reede het anker geworpen, zoodat het eskader thans voltallig is.

Heden avond wordt ook hier Z. E. de Minister van Financien gewacht.

Verscheidene personen van hoogen rang, waaronder een Adjudant des Konings, zijn bereids hier aangekomen, en het laat zich, uit de reeds gemaakte toebereidselen, ook van de zijde der stedelijke regering, wel aanzien, dat men zich allezins beijvert, om Z. M. den Koning waardiglijk te ontvangen en Hoogstdeszelfs kort verblijf alhier zoo veel mogelijk te veraangenamen.

— Naar men verneemt, is door Z. Exc. den Minister van Oorlog eene Commissie van officieren benoemd, om de handleiding ten dienste van de Instructeurs der Infanterie, tot de beoefening der sedert eenigen tijd bij het leger ingevoerde bajonetvechtkunst, te vereenvoudigen.

Deze Commissie zal op den 10 September aanstaande, te Gorinchem, met hare werkzaamheden eenen aanvang nemen; terwijl die werkzaamheden op den 1 October daaraanvolgende, geheel zouden moeten afgeloopen zijn.

— Men verneemt dat ll. Zondag een bedroevend ongeluk op de Maas bij Rotterdam heeft plaats gehad. Een man en vrouw met hun 3-jarig zoontje doen met een bootje een pleiziertogtje op dezelve. Terwijl de man roeit, komt de Nijmeegsche stoomboot hun in de vaart te gemoet; dit maakt de vrouw zoo zeer beangst, dat zij haren echtgenoot om den hals klemt en hem zoo doende het roeijen belet. Het gevolg daarvan was, dat de boot door den stroom opgedreven, omkantelde en de beide lieden onmiddellijk zijn verdronken. Nog gelukkig heeft een matroos het zoontje, dat reeds zinkende was, kunnen redden.

GEMENGDE BERIGTEN.

Het congres van Bogota verandert de grondwet. — Tot spijt der *Arnhemsche Courant* blijven de Staten-Generaal hun' nagel behouden. — Eugène Sue is ziek, de laatste verborgenheden van Parijs blijven nog eenigen tijd caché. — Te Leeuwarden hebben de ooijevaars *hoogen* raad gehouden, wegens inkwartiering op een schoorsteen. — Koningin Victoria zal zelfs haar kind zogen. — De Delfhavensche kermis is verhuisd, zonder permissie-biljet van wijkmeesters; proces-verbaal tegen den mallemolen en de wafelkramen; de middeneeuwsche bouwtrant van den nieuwen armhuis-gevel, duldt geene kermis-pret. — Mad. Rachel komt comedie spelen te Berlijn. — Te Weenen heeft een tijger een kinderarm gesnoept. — Z. M. de Graaf van Nassau doet aan de Provincie Gelderland, de renten van ƒ 30.000 present. — Het Uddeler meer was met eene doorluchtige visch-partij vereerd; men heeft ook eene wedren gehouden en op de valken jagt gemaakt; men is dus op het water, op de aarde en in den hemel bezig geweest. — Christophorus Columbus vertrekt van Amsterdam naar Batavia. — Maarschalk Soult gaat op reis, om zich de maat van een nieuw graf te laten nemen; zijne collega's zullen hun staatsijver in de baden bekoelen; Parijs zal zonder Ministers, en de Ministers zonder Parijs zijn. — Absalon is acht dagen ziek geweest te Passaroeng en is te Zoetelief gestorven. — Aan een directeur der academie van beeldende kunsten werd de eikenkroon geschonken; Holland en Oud-Malths zullen weldra zijnonijmen zijn. — Lodewijk Philips staat nog stevig op de beenen; dat zijne Fransche Majesteit op twee officieren zou geleund hebben, is louter laster. — De Iersche Stele heeft Peel en Wellington voor vagebonden gescholden, zulke onbeleefdheid is men alleen van Ieren te wachten. — De ex-Minister Rochussen is in een Belgisch Ambassadeur geconverteerd, zoo Sullij, zoo Coriolanus. — Schulden aflossen zonder geld, is het nec plus ultra der financie-kunst. — De Gouverneur van Noord-Braband heeft de Provinciale-Staten hartroerend aangesproken en lekker getracteerd. — Er is eene vliegende volks-schuit in correspondentie gebragt. — Brandon te Amsterdam is aan het opruimen. — Te Parijs heeft het dirigerend personeel der openbare bank het beurs-spel te ver gedreven; Monsieur le directeur, onder-directeur en andere voorname hansen van de bank, zijn naar de kast gebragt. — De kraan te Nijmegen zit met den bek in den grond, de jagers hebben haar geknipt; mooi lesje voor de burgemeesters. — D O'Connell maakt veel geraas en weinig wol. — Van het van Burens proces, tegen het Rotterdamsche wijk-reglement, zegt de krant niets meer. — Versche Java Couranten bij Hamel te Amsterdam. — Notaris Bijvoet heeft een bij-ambt gekregen, de clienten die hij niet aan kantoor helpt, helpt hij aan het gouvernements huis. — Tusschen Holland en Braband zijn 49 schepen gestolen; men dacht dat het tusschen Holland en Braband eerlijk toeging. — Te Amsterdam wil een bekwaam tuinman, die gehuwd is en de broeijerij verstaat, geplaatst worden. — Het manifest der commissie van weldadigheid, beginnende « Wij Frederik etc. etc. etc." is zoo onecht verklaard; wie heeft het dan in het Handelsblad geplaatst? — In de meeste streken van America wordt eene gunstige vlugt in de geldelijke aangelegenheden waargenomen. — Tusschen een pakhuismeester bij het rijks entrepot en een lid der Staten-Generaal, ligt hoegenaamd geene kloof meer. — In September zullen de Coburgers zich vermaken, de Koning der Belgen, met zijne huisvrouw de Koningin, reizen er henen. — Morhange helpt de menschen sub rosa van de wandluizen. — De Amsterdammers hebben tegen wil en dank Philips den 2. en den Cardinaal Granvelle toegejuicht. — Vollenhoven ijvert voor Hoogheemraden zonder tractement en zonder nichten en neven; waar zullen zij, in den tegenwoordige dagen en bedorven tijd, te vinden zijn. — Het gewestelijk bestuur van Noord-Holland verkondigt armoede. — Het Utrechtsche genootschap speculeert in de vriesschen koophandel vóór en tijdens Karel de Groote. — Bij Sijbrandi te Amsterdam is pest en brand te koop. — Espartero heeft Spanje in de maag. — De oud Lutheranen beginnen Pruissen te verlaten, de Koning wil hen tegenhouden. — Een Zwaluw gevangen van 119 jaar en dadelijk naar het Besjes-huis gebragt. — Het is onbekend waar de Vesuvius, die te Rotterdam is afgeloopen, vuur zal spuwen. — De Vlissingsche Courant zegt, dat het Handelsblad veel goed, en veel kwaad kan doen; het Handelsblad kon geen van beide doen en daarbij goede rekening vinden. — De Koning van Hanover is ziek, Hume bezoekt hem vlijtig, ware Orestes en Pijlades, Davids en Jonathans, en al het geen overigens de vriendschap heeft vereeuwigd! — Indien Faber van Riemsdijk eene vrouw ware, dan zoude zij zeker jonger dan Professor Thorbecke zijn.

MENGELINGEN.

De nieuwe Kolonie te Suriname.

Reeds is de WelEw. Heer J. H. BETTING naar Suriname vertrokken, ten einde een begin te maken met de kolonisatie aldaar. Zoodra de boomen geveld en de grond alzoo ter bebouwing gereed gemaakt zal zijn, zullen 50 huisgezinnen uit ons vaderland derwaarts vertrekken en later nog 150 huisgezinnen met de Predikanten A. VAN DEN BRANDHOF en D. COPYN volgen. In een der Katholijke bladen heeft men er den spot mede gedreven dat de leiding dier kolonisatie aan drie Predikanten werd toevertrouwd, terwijl daarentegen het *Handelsblad* opmerkte, dat hunne bekendheid met den landbouw hen daartoe geschikt maakte.

Beide deze beschouwingen zijn naar onze meening verkeerd; want de kennis die deze Predikanten van onzen vaderlandschen landbouw mogten bezitten, zal hun bij eene geheel andere cultuur van vreemde gewassen weinig baten; doch aan den anderen kant is het geen dolzinnig plan, om de leiding eener kolonie aan geestelijken toe te vertrouwen. Wij willen thans geheel in het midden laten de gunstige werking, welke deze nieuwe kolonie op de uitbreiding van het Christendom in die streken kan hebben, doch het toezigt dezer geestelijken over dezelve kan niet anders als gunstig werken.

Het spreekt van zelfs dat zij zich niet bij uitsluiting met de geheele directie dezer nieuwe kolonie kunnen belasten. Voor de wijze van inrigting derzelve, het ontginnen van den grond en de keuze van voortbrengselen, welke men wil bouwen, moeten andere opzigters aan hen aansluiten, en wel personen aldaar woonachtig en bekend, zoowel met de cultuur als den geheelen toestand onzer bezittingen aldaar. Doch geen dezer opzigters, die natuurlijk aan de nieuwe kolonisten vreemd en onbekend zijn, zal ooit eenen zoodanigen moreelen invloed op hen kunnen uitoefenen als de geestelijken, die met de kolonisten uit het vaderland zijn vertrokken en met hen hunne geheele toekomst in het wel slagen der kolonie hebben gevestigd. Meer dan ieder ander zullen zij in staat zijn de kolonisten tot moed en volharding aan te vuren, hen te troosten in hunnen tegenspoed en het algemeen misnoegen of neerslagtigheid over te leur gestelde verwachtingen te voorkomen. Ook in de keuze der kolonisten zijn zij uit persoonlijke ondervinding of die hunner ambtgenooten alhier beter in de gelegenheid, zich omtrent het karakter en de geaardheid der zich daartoe aanmeldende personen te vergewissen. Deze keuze toch is van het hoogste belang. Meermalen heeft men kolonien trachten te stichten uit schuim der natie, of lieden die men in het moederland niet kon gebruiken, doch steeds met ongelukkig gevolg. Alleen dan wanneer met militaire discipline

zoodanige kolonisten gedwongen worden te arbeiden, laat er zich nog iets van verwachten; maar hier geldt het eene geheel vrije kolonisatie. Die hier niet kan of wil arbeiden, zal het daar nog veel minder kunnen of willen doen, als hij moeilijken veldarbeid onder eene brandende hitte moet verrigten; die hier in onze welgeordende maatschappij niet in toom kan gehouden worden, zal daar, waar hij meer aan zich zelven is overgelaten en vrijstaat, nog meer ontaarden en geheel onbruikbaar wezen.

Wil derhalve de kolonisatie gelukken, zoo dienen daartoe landlieden gekozen te worden van een sterk, gezond gestel en eenen arbeidzamen aard, of anders kan men reeds vooruit voorspellen dat het geheele plan zal mislukken; want waarlijk het vooruitzigt der kolonisten is niet zeer uitlokkend, en alleen door de uiterste volharding zullen zij de schier onoverkomelijke hinderpalen kunnen te boven komen.

Naar wij vernemen heeft zich dadelijk een groot getal huisgezinnen bij de Predikanten aangemeld, om naar Suriname te vertrekken, zoodat men er nu reeds meer dan genoeg heeft. Wij vreezen echter maar al te zeer dat deze lieden zich eene verkeerde voorstelling der zaak maken en geheel onbewust zijn met de zeer groote moeijelijkheden, met welke zij, vooral in den beginne, zullen te worstelen hebben. Voor den armen daglooner, die geen duim breed gronds bezit, is het zeker een aanlokkend denkbeeld, dat hij niet meer den grond van anderen zal moeten bewerken, iets waartoe hij zelfs menigmaal nog niet eens de gelegenheid kan vinden; dat hij in plaats daarvan zijn eigen akker zal bebouwen; dat hij zoo op eenmaal grondeigenaar zal worden, waarop hij zelfs nooit gehoopt had; dat hij zelfs zooveel land kan bekomen als hij maar hebben wil. En dan nog het steeds heerschende denkbeeld der mindere klassen, dat men naar Oost of West gaat, om over jaren schatrijk weder te huis te komen, waarlijk het is niet te verwonderen, dat vele lieden zich haasten om zich aan te geven, ten einde naar deze nieuwe kolonie, als het land van belofte te vertrekken en misschien nog bang zijn, dat zij te laat zullen komen en de lijst reeds vol zal zijn. De daglooner echter rekent daarbij op de omstandigheden, zoo als zij hier in het vaderland zijn en denkt niet aan het klimaat, dat hem, zelfs met den besten wil, niet veroorlooft om meer land te bebouwen, dan hetwelk slechts even in de behoeften van zijn gezin kan voorzien, zoodat hij eigenlijk na langdurig streven zich wel een onafhankelijk en ruimer bestaan dan thans kan verzekeren, indien de kolonisatie wel slaagt, maar meer ook niet, schatten zijn er niet mede te winnen. Doch dit is dan ook genoeg, zelfs al bestaat er voor hem geen hoop meer om in het vaderland terug te keeren. Indien het bewezen ware, dat de kolonie onfeilbaar moest slagen, wij zouden dezelve ten volle toejuichen en aanmoedigen, doch na het lezen van een stuk, onlangs in *den Tydgenoot* (pag. 209) daarover geplaatst, zijn bij ons vele twijfelingen hierover opgerezen. De schrijver van hetzelve schijnt volkomen met den toestand der zaken in Suriname bekend, daarom verdienen zijne beweringen zooveel te meer aandacht en overweging. Hij besluit zijn schrijven met te zeggen, dat hij zijne moeite zoude beloond achten, indien door zijne waarschuwende stem slechts één der aanstaande kolonisten van zijn voornemen werd terug gebragt en daardoor werd verhinderd te verhuizen naar een land, waar hem en zijn gezin, in plaats van een beter lot, slechts kommer en ellende te wachten staat.

Daar de *Tydgenoot* meer door het beschaafd publiek en zeker niet door de aanstaande planters gelezen wordt, hebben wij het ons ten pligt gerekend aan deze bedenkingen eenige meerdere bekendheid door middel van ons blad te geven. Hoe zeer wij gelooven, dat de kundige schrijver de zaak wel wat al te zwart inziet, zoo verdienen echter zijne geopperde bezwaren de naauwgezetste overweging. Het is hoegenaamd ons doel niet om het plan van kolonisatie tegen te werken en te dwarsboomen, maar wij mogen onze landgenooten toch niet onkundig laten van de gevaren en moeijelijkheden, waarmede zij te kampen zullen hebben; wij wenschen dat de Predikanten zulks insgelijks aan allen die zich ter deelneming aanmelden, zullen voorhouden, hen de zaak zullen voorstellen als veel inspanning en volharding vereischende, zonder hen eene *zekere* en *onfeilbare* hoop van te slagen voor te spiegelen. Zij zullen daardoor voorkomen, dat niet al dadelijk bittere teleurstelling, de plaats van te overdreven verwachtingen vervulle, waaruit misschien algemeen misnoegen onder de kolonisten zoude kunnen ontstaan, die de eerste oprigters van dit plan als bewerkers van hun ongeluk zouden beschouwen.

De schrijver deelt in *den Tydgenoot* de volgende bezwaren mede tegen het plan van kolonisatie. De Europeaan, zegt hij, kan onmogelijk zwaren arbeid verrigten onder de keerkringen, alleen de Neger is daartoe in staat, zelfs de kleurling in de kolonie geboren, kan nog niet eens de helft verrigten van hetgeen een Neger doet. De Europeaan kan slechts des morgens en des avonds werken, te zamen 4 uren per dag; zulks is echter onvoldoende om in dien tijd den kost voor een huisgezin met landbouw te winnen. Dit geldt echter alleen voor het geval, dat hij volkomen gezond is. Doch de ziekelijke toestand der blanken in Guyana is veelvuldig en de sterfte onder hen groot. Nagenoeg ieder *nieuwkomer* krijgt vroeg of laat de landziekte eer hij geacclimateerd is, en zelfs dan, wanneer hij uit dezelve herstelt, blijft hij nog geruimen tijd zwak en ongeschikt tot arbeid. Dit alles is reeds zoo bij de blanken die gewoonlijk naar Suriname verhuizen, weinig handenarbeid en nooit veldwerk verrigten, dus zich minder behoeven af te matten. Doch bij de kolonisten zal dit alles in hoogere mate plaats hebben, waarom de schrijver beweert veilig te kunnen aannemen, dat binnen drie, uiterlijk vier jaren een vijfde der huisgezinnen hunne hoofden en verzorgers zullen verloren hebben. En wie zal nu voor die weduwen en wezen zorgen? Wie voor de zieken, daar ieder arbeider niet eens zijn eigen gezin zal kunnen voeden? Want om een moestuintje te bebouwen, waaruit een huisgezin spaarzaam van groenten kan worden voorzien, wordt het geheele jaar door de voortdurende arbeid van eenen Neger gevorderd, en hoe zal nu de Europesche kolonist zooveel werk kunnen doen?

De grond wel is waar, is er vruchtbaar en de wasdom van het plantenrijk bijzonder welig, doch is zulks meer met het onkruid het geval, dat onbegrijpelijk snel wast en dus ongeloofelijk moeite veroorzaakt in het schoonhouden der akkers; maar de planten die men door kunst wil kweeken, vereischen evenveel arbeid als bij ons. Hier komt nog bij, dat alle akker, welke men wil bebouwen, eerst met waterleidingen moeten omringd, of, zoo als men het aldaar heet, *bedolven* moeten worden. Door het warme klimaat mislukken de groenten dikwijls en ontaarden, zoodat men steeds nieuw zaad uit Europa of Noord-Amerika moet laten komen; men kan ze niet vergelijken met de Europesche; eene kool b. v. is niet grooter dan eene mansvuist.

De bananen kultuur is eveneens aan veel moeite en wisselvalligheid onderworpen; van daar dat bananen, het geringste voedsel, dikwijls dan nog schaarsch zijn; de bos kost gemiddeld 40 cents. Het brood is 25 cent het pond (als men eene eigene bakkerij heeft komt het op 15 cent) en de andere eetwaren zijn naar rato even duur, als ook het vleesch: een hoen kost *f* 1, eene eend *f* 1,50, eene muskuseend (*doskies*) *f* 3, een kalkoen *f* 10 à *f* 12, een varken *f* 25, eene koe *f* 100 à *f* 150. De reden hiervan is, dat het pluimgedierte veelvuldig aan eene zekere ziekte *yaws* sterft en voedsel waarmede hetzelve moet gekweekt worden, zeer duur is. Het hoornvee is klein, wil slechts in sommige streken der kolonie voort en is even eens aan sterfte of vermagering onderhevig.

Van daar dat de schrijver het onderhoud der kolonie van 50 huisgezinnen, gedurende het eerste jaar, wanneer de grond nog niets kan voortbrengen, op niet minder dan *f* 25000, dat is dus op *f* 500 per huisgezin berekent, waaronder echter de benoodigde kleedingstukken zijn begrepen, doch niet geneesmiddelen voor de zieken.

De slaven-bevolking, ten bedrage van 7/8 der gezamenlijke bevolking werpt, naar des schrijvers oordeel, almede eenen hinderpaal in den weg, tegen het welslagen van het plan van kolonisatie. Een neger werkt tien uren per dag, verrigt daarvoor zwaren arbeid en wordt daarvoor slechts met één gulden betaald. De Europeaan kan slechts ligten veldarbeid verrigten en maar vier uren arbeiden, wil hij zich niet door bovenmatigen arbeid in het graf storten. Aan het verhuren van hunnen arbeid op de plantagien valt dus niet te denken voor de nieuwe kolonisten, maar daarenboven kunnen zij ook nooit concurreren met de eigenaar van slaven, die de vruchten van landbouw, door derzelver arbeid verkregen, steeds voor lageren prijs zullen kunnen leveren dan de kolonisten die met eigen arbeid kunnen voortbrengen. (*Vervolg hierna.*)

De Mahomedaansche vrouwen na haren dood.

Het is bekend, dat de vrouwen der Moslemim niet behoeven te bidden, de moskee of kerk niet mogen bezoeken, doorgaans zonder eenige beschaving opwassen, met haren man noch uit-, noch aan tafel durven gaan, en over het geheel enkel als goed, als bezitting en eigendom van hare mannen beschouwd worden. Ook na den dood neemt die toestand geen einde, maar wordt bijna nog erger. — Er is geene enkele plaats in den Koran, die aan de vrouw iets 't zij gebiedt, 't zij verbiedt; daarentegen is daar ook geene enkele plaats te vinden, die haar voor het volgend leven op iets hoegenaamd hoop of verwachting geven kan. Men leest: »De mannen, die geduldig volharden en de geboden van den Heer opvolgen, zullen het Paradijs tot woning hebben en zullen ingaan in den hof Edens: zij met hunne vrouwen, dochteren en dienaressen." — Op eene andere plaats staat evenwel: De zielen der goddeloozen worden ter helle verdoemd en zullen ingaan ter plaatse van het helsche vuur, met vrouwen en dochteren en maagden, om daar loon naar werken te ontvangen."

Hieruit blijkt, dat de vrouwen der Muzelmannen ook nog na haren dood het eigendom der mannen zijn, en die volgen moeten naar den hemel of naar de hel, zonder dat haar eigen bestaan of gedrag daarbij in aanmerking wordt genomen. Het is dus wel een geluk voor die vrouwen, dat Mahomed slechts haar profeet, en niet haar God is.

Nieuw uitgekomen Boeken.

Beknopte handleiding tot den Nederlandsche stijl, of aanwijzing ter vervaardiging van allerlei soort van schriftelijke opstellen, ten dienste van Nederlanders, door J. C. Beijer, gepensioneerd leeraar der koninklijke militaire Akademie; herziene, vermeerd. en verb. druk — *f* 0 90

Bijvoegsel op de beginselen der algemeene rekenkunde, voor de lagere scholen, bevattende 400 gemengde voorstellen met de antwoorden, dienende voor diegenen, welke zich zelven willen beproeven, in hoever zij het geleerde begrepen hebben, door M. B. Jung — « 0.30

R. Lobatto, Leerboek der Regtlijnige en Spherische driehoeksmeting, opgesteld ten gebruike bij het onderwijs aan de koninklijke Akademie ter opleiding van Burgerlijke Ingenieurs, enz. te Delft — « 2.00

F. A. Kok, de duivel bedrogen, door eenen al te onvoorzigtigen ijver zijner dienaren in de 19. eeuw — « 0.25

Hoogstgewigtige rede des Keizers Napoleon Buonaparte, betreffende de Roomsche kerk, uitgesproken op deszelfs reize door de Nederlanden, in 1811, te Breda, tegen de aldaar voor hem verschijnende geestelijkheid van genoemde kerk, ontleend uit officiele berigten van dien tijd — « 0.20

Gedachten over de uiterlijke welsprekendheid — « 0 60

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 13. Julij. Sedert den 11. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Albrecht, C. Westphal, Dantzich, hout; Palamedes, A. Niemann; Minerva, B. H Thussing; Theodore, C. Permien, alle Riga, hennipzaad; Louise, J. Zeplien, Memel, hout; Maria Therese, G. Clark, Havanna, suiker; Theodore, C. Permien, Riga, hennipzaad; G. Hertogin Alexandrina, J. G. Hauser, Riga, hout; Falken, B. Petersen, Libau, rogge; de Venus, P. Arentsen, Nerva, hout; Caroline, F. Radman, Memel, beide hout; de Args, P. Pieper, Radholm, haver; Johannes, H. P. nieman, Memel, hout.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Jona, J. Paul, Corfua, suiker; Maria, C. Kehberg; Agnes, J. Parmien, suiker; Adolf, J. Hork, schors, alle Oostzee, Sophia, J. Bindeman, Doenture, suiker; Elisabeth, W. Green, ballast, Trieste; Herman Wedel, P. Holst, Wijburg, Canton, R. Packard, Baston, beide ballast; de kleine Herman, L. Gaubier, ballast, Papenburg; Alma, H. Martens, suiker, Memel; Commerce, J. Engel; Commerce, J. Engel, beide suiker, Memel; Vertrouwen, J. Moller; Vriendschap, J. Dowes, beide suiker, Hamburg; Minerva, C. Wallis, Riga; Dijle, L. Surnus, St. Ubes, alle suiker; Constitution, J. Ritz, Koppenhage, stukgoed.

Voor Gend bestemd:

Amicitia; H. Benes, Riga, hennipzaad.

Voor Brussel bestemd:

Jantina, J. J. de Groot, Memel, hout.

— Den 11. dezer is in de Westerhaven dezer stad binnen gehaald de Pruissische brik Libertas, dewelke vroeger gemeld bij het uitzeilen bij de 70 Roeden was vastgeraakt.

BATH, den 6 Julij. Gedurende de maand Junij 1843, zijn aan het kantoor van In- en Uitklaring, Expeditie en Betaling alhier, de navolgende Schepen ingeklaard:

132 met hard- zink- en straatsteen, 16 met houtwerk, 71 ledig, 38 met steenkolen, 48 met stukgoederen, 1 met planten, 1 met tarwe, 1 met aardewerk, 6 met meubelen, 6 met boekweit, 3 met kalk, 2 met hennepstroo, 4 met potaarden, 2 met tabak, 1 met schelpen, 1 met kurken; waarvan 240 onder Ned. en 93 onder Belgische vlag; alsmede 52 stoombooten, 361 ledige visch- en mosselschepen; te zamen 726 schepen.

Uitgeklaard: 7 met hout, 21 met gerst, 127 ledig, 59 met stukgoederen, 17 met haard- en boonstroo-asch, 1 met aardewerk, 13 met droogevisch, 5 met rogge, 10 met haver, 8 met aardappelen, 3 met riet, 2 met turf, 2 met raapkoeken, 1 met kaas, 1 met schapen, 5 met hooi waarvan 184 onder Nederl. en 76 onder Belgische vlag; alsmede 31 stoombooten, 370 met versche visch- en mosselen; te zamen 661 schepen.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te Middelburg,

13 Julij 1843.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.		
2 J. Zeeuwsche dito	f	7.25	Boekweit	f	.
1 J. dito	«	7.25	Winter Garst	«	.
N. dito dito	«	8 75	Zomergarst	«	5.40
2 J. Walch. Tarwe	«	7.75	W. Witte Boonen	«	.
1 J. dito	«	7.75	W. Bruine dito	«	10.00
Nieuwe dito	«	9.25	W. Paardenboonen	«	5.20
2 J. Zeeuwsche Rogge	«	7.75	Z. dito	«	4.70
1 J. dito	«	.	Raapolie	f 34.00	p. v.
Nieuwe dito	«	.	Patentolie	« 36 50	«
W. Groene Erwten	«	.	Lijnolie	« 36 00	«
Z. dito	«	.	Raapkoeken	f .	de 1040 st.
Koolzaad	«	.	Lijnkoeken	« 8.50	« 100 «
Haver	«	.			

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.